

„Ez az eddigi legjobb könyve.”

George R. R. Martin,

a *Trónok harca* szerzője

**JOE
ABERCROMBIE**

**HIDEGEN
TÁLALVA**

**JOE
ABERCROMBIE**

**HIDEGEN
TÁLALVA**

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

Grace-nek
Egy nap majd elolvasod,
és kicsit aggódni fogsz.

Benna Murcatto

életet ment

A napkelte színe olyan volt, akár a kiontott vér. Keletről szivárgott elő, vörösre festette az eget, lopott arannyal vonta be a felhőfoslányokat. Alattuk az út felfelé kanyargott a hegyoldalon a Fontezarmo erőd irányába – a tornyok koromfeketén rajzolódtak ki a sebesült égbolt előtt. A napkelte vörös, fekete és arany színekben játszott.

– Különösen gyönyörű vagy ma reggel, Monza.

A nő úgy sóhajtott fel, mintha ez csak a véletlen műve lenne. Mintha nem tollázkodott volna egy órát a tükör előtt.

– Ami tény, az tény. Nem kell hozzá nagy tehetség, hogy megállapítsd. Csak azt bizonyítja, hogy nem vagy vak. – A nő ásított, és nyújtózott egyet a nyeregben, hogy tovább várakoztassa a férfit.

– Azért folytathatod.

Az zajosan megköszörülte a torkát, majd fél kezét felemelte, mint egy ripacs, aki a monológjához készülődik.

– A hajad olyan... akár egy csillogó fekete fátyol!

– Ezt a dagályos faszágot! Mivel is jöttél tegnap? Az éjfél függönye. Az jobban tetszett, volt benne költészet. Pocsék költészet, de az is valami.

– A nyavalya essen belé! – A férfi hunyorogva pillantott fel a felhőkre. – Akkor úgy ragyog a szemed, mint két felbecsülhetetlen értékű zafír.

– Szóval most meg kövek vannak az arcomban?

– Ajkad, mint a rózsaszírom?

A nő köpött egyet, de a férfi készen állt, és elhajolt a nyál útjából, ami a lován is túlrepülve az út melletti száraz köveken landolt.

– Ettől nőnek majd a rózsáid, seggfej. Jobbat is tudsz, ha akarsz.

– Mindennap nehezebb – mormogta a férfi. – Az a gyűrű, amit vettem neked, mesésen fest rajtad.

A nő felemelte a jobb kezét, hogy megcsodálja az ékszert; a mandula méretű rubin úgy csillogott a nap első sugaraiban, mint egy nyitott seb.

– Kaptam már rosszabb ajándékot is.

– Illik a tüzes természetedhez.

A nő felhorkant.

– És a véres hírnevemhez.

– Le van szarva, mit híresztelnek rólad. Csak hülyék szóbeszéde. Álom vagy. Látomás. – A férfi csettintett az ujjával. – Magad vagy a háború istennője!

– Istennő, mi?

– A háborúé. Tetszik?

– Megteszi. Ha fele ilyen jól nyalod majd Orso nagyherceg seggét, még jutalmat is kaphatunk.

Benna csücsörített az ajkaival.

– Semmire sem vágyom jobban reggelente, mint egy nyalintásra őexcellenciája jól táplált, kerek hátsójából. Érződik az ízén a hatalom.

Paták koppantak a poros ösvényen, nyergek csikordultak, hámok zördültek. Az út újra meg újra visszakanyarodott magába. A világ egyre messzebb maradt el alattuk. A keleti égbolt színe vörösről kivéreztetett rózsaszínre változott. Lassan eléjük osont a meredek völgy alján az őszi erdőben kanyargó folyó. Akár egy menetelő hadsereg, sebesen és könnyörtelenül folyt a tenger felé. Talins felé.

– Várok – szólta a férfi.

– Mire?

– A nekem járó bókokra természetesen.

– Ha tovább dagad a fejed, kurvára ki fog durranni. – A nő megigazította selyem kezelőjét. – És nem szeretném, ha az agyvelőd az új ingemre fröccsenne.

– Kést döftél belém! – Benna a mellkasára szorította egyik kezét. – Éppen ide! Így fizeted vissza a hosszú évek ragaszkodását, te szívtelen picsa?

– Hogy merészeled azt állítani, hogy ragaszkodsz hozzám, paraszt? Mintha a kullancs ragaszkodna a tigrishez!

– Tigrishez? Hah! Ha téged mások valamilyen állathoz hasonlítanak, általában a kígyó jut eszükbe.

– Jobb, mint a féreg.

– Kurva!

– Anyámasszony katonája!

– Gyilkos!

Ezt a nő aligha tagadhatta. Megint csend telepedett rájuk. Egy szomjas út menti fán madár trillázott.

Benna lova fokozatosan beérte a másikat.

– Különösen gyönyörű vagy ma reggel, Monza – mormogta gyengéden.

Erre már mosoly jelent meg a nő szája sarkában. Abban a sarkában, amelyiket Benna nem láthatott.

– Nos, ami igaz, az igaz.

A nő megsarkantyúzta a lovát, bevette az utolsó meredek kanyart, és a következő pillanatban a citadella fala magasodott előttük. Keskeny híd ívelt át a kapu előtt tátongó szakadékon, a folyó vize csillogó cseppekben hullott alá a mélybe. A túloldalon ásító boltív nagyjából annyira tűnt hívogatónak, mint egy kripta.

– Tavaly óta megerősítették a falakat – mormogta Benna. – Nincs kedvem megostromolni az erődöt.

– Ne csinálj úgy, mintha lenne elég vér a pucádban felmászni a létrán.

– Nincs kedvem odaküldeni valakit, hogy megostromolja az erődöt.

– Ne csinálj úgy, mintha lenne vér a pucádban parancsokat osztogatni.

– Nincs kedvem végignézni, ahogy odaküldesz valakit, hogy megostromolja az erődöt.

– Nem. – A nő óvatosan kihajolt a nyeregből, összehúzott szemöldökkel pillantott le a meredek szakadékba a bal oldalán, aztán felnézett a mellvért cikcakkos fekete peremére az égis erő fal tetején.

– Mintha aggódna Orso, hogy valaki meg akarja ölni.

– Vannak ellenségei? – sóhajtotta Benna. Szemei kerekre nyíltak a csodálkozástól, akár két csészealj.

– Csak fél Styria.

– Akkor... nekünk is vannak ellenségeink?

– Több mint fél Styria.

– De mindent megtettem, hogy népszerű legyek. – Két savanyúképző katona között ügettek el, dárdájuk és sisakjuk gyilkosan villant. A patacsattogás visszhangzott a fokozatosan emelkedő folyosó sötétjében. – Megint úgy nézel.

– Hogy nézek?

– Ma már nem fogunk szórakozni.

– Aha. – A nő érezte, hogy az ismerős ráncok foglyul ejtik a homlokát. – Neked szabad mosolyognod. Te vagy a jó kettőnk közül.

A kapun túl másik világ kezdődött. A levegő súlyos volt a levendula illatától, a hegyoldal szürkességét növények csillogó zöldje váltotta fel. A pázsitokat rövidre nyírták, a sövényeket csodás formákba gyötörték, a szökőkutak ragyogó vízcseppeket permeteztek a levegőbe. A hangulatot csak a páncéljuk fölött Talins fekete keresztjével díszített fehér mellényt viselő, komor örök rontották el.

– Monza...

– Igen?

– Legyen ez az utolsó szezonz, amit hadakozással töltünk – hízelgett Benna. – Az utolsó nyár a porban. Keressünk valami kellemesebb tennivalót. Amíg még fiatalok vagyunk.

– És mi lesz az Ezer Karddal? Most már inkább tízezren vannak, és mindannyian tőlünk várják a parancsokat.

– Mástól is várhatják őket. A zsákmány miatt csatlakoztak hozzánk, és rengeteget kaptak tőlünk. A hűség nem érdekli őket, csak a saját hasznuk.

A nőnek el kellett ismernie, hogy az Ezer Kard tagjai sosem az emberiség legjavából kerültek ki. Még csak nem is a zsoldosok legjavából. A legtöbben alig voltak jobbak közönséges bűnözőknél. A többiek jelentős része pedig valamivel rosszabb volt a közönséges bűnözőknél. De nem ez a lényeg.

– Valamihez ragaszkodni kell az életben – mordult föl Monza.

– Nem értem, miért.

– Ez vagy te. Visserine jövő ilyenkorra elesik, Rogont megadja magát, a Nyolcak Ligája pedig csak rossz emlék lesz. Orso Styria királyává koronáztathatja magát, mi meg eltűnhetünk a balfenekén, és megfeledkezhetnek rólunk.

– Rászolgáltunk, hogy emlékezzenek ránk. Saját várost kaphatnánk. Te lehetnél Monzcarro, akárhol nemes hercegője...

– Te pedig a rettenthetetlen Benna herceg? – A nő elnevette magát. – Te ostoba seggfej. A saját beleid fölött sem tudsz uralkodni a segítségem nélkül. A háború éppen elég komor műfaj, a politikába már nem kontárkodom bele. Ha Orsót megkoronázzák, visszavonulunk.

Benna felsóhajtott.

– Azt hittem, zsoldosok vagyunk. Cosca sosem tartott ki így egyetlen megbízója mellett sem.

– Én nem Cosca vagyok. És különben sem bölcs dolog nemet mondani Talins urának.

– Csak szeretsz harcolni.

– Nem. Győzni szeretek. Még egy szezont, aztán világot láthatunk. Meglátogatjuk az Óbirodalmat. Bejárjuk az Ezer-szigetet. Elhajózunk Aduába, és megállunk a Mester Házának árnyékában. – Benna csücsörített, mint mindig, ha nem kapta meg, amit akart. Csücsörített, de nem mondott nemet. A nőt néha bosszantotta, hogy neki kell minden döntést meghoznia. – Az odáig minden van, hogy kettőnk közül csak egyikünknek vannak tökei, de nem érzed szükségét, hogy néha kölcsönkérj őket?

– Rajtad jobban mutatnak. Aztán meg eszed is neked van, és jobb, ha minden egy helyen van.

– És neked akkor mi marad?

Benna elvigyorodott.

– A megnyerő mosolyom.

– Akkor mosolyogj. És ne csak egyetlen újabb szezonon át. – A nő leugrott a nyeregből, megigazította a kardját tartó övet, odavetette a kantárt egy lovászfűnnek, majd a belső kapuslak felé vette az irányt. Bennának kapkodnia kellett a lábát, hogy lépést tartson vele, menet közben majdnem belegabalyodott a saját kardjába. Ahhoz képest, hogy háborúskodással kereste a kenyerét, mindig szörnyű esetlenül bánt a fegyverekkel.

A belső udvart a hegytető felé lépcsőzetesen emelkedő, egzotikus pálmafákkal teli teraszokra osztották, és még szigorúbban őrizték, mint a külsőt. A középén magasodó, állítólag Scarpus udvarából idekerült ősoreg oszlop csillogva tükröződött az ezüstpikkelyes halaktól hemzsegő kerek tavacska vizében. Orso nagyherceg ropant üveg-, bronz- és márványpalotája három oldalról vette körül, olyan volt, mintha egy hatalmas macska játszana a mancsai közé került egérrel. Tavasz óta óriási új szárnyat építettek az északi fal mentén, a kőből faragott dekoratív díszeket félig még mindig állványzat takarta.

– Építkeznek – állapította meg a nő.

– Hát persze. Mihez kezdene Ario herceg, ha csak tíz terme lenne a cipői számára?

– Manapság senki nem lehet divatos legalább húsz szobára való lábbeli nélkül.

Benna összeráncolt homlokkal pillantott le saját aranycsatos csizmájára.

– Nekem talán ha harminc pár van összesen. Tisztában vagyok a hiányosságaimmal.

– Mint ahogy mindenki más is – mormogta a nő.

A tetőn félkész szobrok sorakoztak. Orso nagyherceg, amint alalmazná ad a szegényeknek. Orso nagyherceg, amint tudással ajándékozta meg a tudatlanokat. Orso nagyherceg, amint megóvja a gyengéket a bajtól.

– Meglep, hogy nem rendelt egy olyat is, amin egész Styria a segét nyalja – súgta Benna.

A nő egy még érintetlen márványtömbre mutatott.

– Az lesz a következő.

– Benna!

Foscar gróf, Orso kisebbik fia került meg a tavacskát, akár egy lelkes kiskutya. A frissen gereblyézett kavicságy csikorgott a cipője alatt, az arca ragyogott. Amióta Monza utoljára látta, félresikerült bajuszt növesztett, de a vörösös szőrpamacsoktól csak még kisfiúsabb lett a külseje. Lehet, hogy örökölte családjá becsületességét, de a csinos külsőből nem jutott neki. Benna elmosolyodott, egyik karjával átkarolta Foscar vállát, és összeborzolta a haját. Bárki másától sértésnek számított volna az ilyesmi, de Bennától könnyed kedveskedésnek tűnt. Monzát mindig elbűvölte, hogyan képes a férfi egyetlen pillanat alatt boldoggá tenni másokat. Ő éppen az ellenkezőjéhez értett.

– Apád itt van már? – kérdezte.

– Igen, és a bátyám is. A bankárukkal tárgyalnak.

– Milyen a hangulata?

– Amennyire meg tudom állapítani, jó, de hát ismered apámat.

Persze rátok sosem haragszik, igaz? Mindig jó híreket hoztok. Gondolom, ma is így van.

– Mondjam el neki, Monza, vagy...

– Borletta elesett. Cantain halott.

Foscar nem ünnepelt. Nem vágyott úgy a holttestekre, mint az apja.

– Cantain jó ember volt.

Monza nem értette, miért fontos ez.

– Apád ellensége volt.

– Azért lehetett tisztelni. Kevés ilyen ember maradt Styriában.

Tényleg meghalt?

Benna felfújta az arcát.

– Hát a feje elvált a nyakától, és egy karóra van kitűzve a kapu fölé, szóval hacsak nem ismersz egy pokoli jó orvost...

Átkeltek egy magas boltív alatt, és félhomályos, visszhangos teremben találták magukat. Mintha egy császár kriptájában jártak volna. A fény poros oszlopokban szűrődött be odafentről, és

kerek foltokat rajzolt a padlóra. Régi páncélok álltak feszes vigyázzban, acélmarkukban antik fegyvereket tartva. Hirtelen csizmasarok koppant élesen, és egy sötét egyenruhát viselő férfi sietett felénk.

– A fene essen belé! – súgta a nő fülébe Benna. – Itt van az a hüllő Ganmark.

– Hagyd már!

– Kizárt, hogy az a hidegvérű gazember olyan jól forgatja a kardot, mint mondják...

– Pedig úgy van.

– Ha igazi férfi lennék...

– De nem vagy az. Szóval hagyd már.

Ganmark tábornok arca meglepően lágy volt; ernyedten lógó bajszával és halványzöld vizenyős szemével állandóan szomorúnak tűnt. A pletykák szerint elzavarták az Unió seregéből, mert szexuális jellegű kalandba keveredett egy másik tiszttel, és azért kelt át a tengeren, hogy szélesebb látókörű gazdát keressen magának. Orso látóköre a szolgálóit illetően végtelenül szélesnek bizonyult, feltéve, hogy hatékonyan tették a dolgukat. Erre éppen ők ketten szolgáltak bizonyítékkal.

Ganmark mereven Monza felé biccentett.

– Murcatto tábornok. – Aztán ugyanolyan mereven Benna felé is megismételte a mozdulatot. – Murcatto tábornok. Foscar gróf úr, remélem, elvégzi az önre kirótt feladatokat.

– Mindennap vívok.

– Akkor egy nap talán még kardforgató válik önből.

– Vagy az, vagy egy unalmas fráter.

– Bármelyik eredmény lenne – jegyezte meg határozott uniós akcentusával Ganmark. – A fegyelmezetlen ember nem ér többet egy kutyánál. A fegyelmezetlen katona nem ér többet egy hullánál. Illetve, ami azt illeti, kevesebbet ér. Egy hulla nem veszélyezteti a társait.

Benna kinyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, Monza a szavába vágott. Tudta, hogy a férfi később még így is bőven hülyét csinálhat magából, ha úgy tartja kedve.

– Milyen volt a szezon?

– Tettem a dolgomat. Távol tartottam magától Rogontot meg az ospriaiakat.

– Késleltette a Késleltetés hercegét? – Benna gúnyos mosolyra húzta a száját. – Komoly kihívás lehetett.

– Csak mellékszereplő voltam. Komikus színpolt egy nagy tragédiában. Azért remélem, a közönség értékelt.

A lépéseik egyre erősebben visszhangoztak, ahogy átsiettek a következő boltív alatt, és beléptek a palota szívében magasodó rotundába. Az ívelt falakon sorakozó szobrok antik jeleneteket ábrázoltak. Démonok és mágusok csatáit meg más hasonló marhaságokat. A hatalmas kupolát díszítő freskón hét páncélt viselő, állig felfegyverzett, dühös tekintetű szárnyas nő szállt a viharos égbolt előtt. A hét Fátum, amint lehozzák a végzetet a földre. Aropella legnagyobb műve. Állítólag nyolc évébe telt, mire megfestette. Monza mindig olyan picinek, gyengének és teljességgel jelentéktelennek érezte magát ezen a helyen. De hát éppen ez volt benne a lényeg.

Mind a négyen felkapaszkodtak a mívés lépcsőn, ami olyan széles volt, hogy kétszer annyian is elfértek volna egymás mellett.

– És mire vitte a komikusi képességeivel? – kérdezte Monza Ganmarktól.

– Gyűjtogattam, embert öltem, amíg Puranti kapujához nem értem, aztán visszajöttem.

Benna elmosolyodott.

– És valódi csatában is járt?

– Miért tennék olyat? Nem olvasta Stolicust? „Csak egy állat harcol a győzelemért...”

– „Egy generális elég, ha menetel” – fejezte be a mondatot Monza. – És sokat nevettek?

– Hát az ellenség nem hiszem. De gondolom, ilyen a háború.

– Én találok időt kuncogni néha – jegyezte meg Benna.

– Néhány embernek nem kell sok hozzá, hogy nevensen. Belőlük lesz a legjobb társaság a vacsoraasztalnál. – Ganmark tekintete Monzáét kereste. – Feltűnő, hogy nem mosolyog.

– Fogok. Amint a Nyolcak Ligája eltűnik a föld színéről, és Orso lesz Styria királya. Akkor mindannyian szögre akaszthatjuk a kardunkat.

– Tapasztalatom szerint a kardok nem érzik jól magukat a szögön. Valahogy mindig megtalálják az utat vissza az ember kezébe.

– Nem kételkedem benne, hogy Orso megtartja magát – mondta Benna. – Még ha csak azért is, hogy a padlót suvickolja.

Ganmarknak a szeme sem rebbent.

– Akkor őexcellenciájának lesznek a legtisztább padlói egész Styriában.

A lépcső tetején álló magas, kétszárnyú ajtó faberakásaiba oroszlánok arcát vészték. Tömzsi férfi járkált előtte fel s alá, mint egy hűséges öreg kutya a gazdája hálószobája előtt. Hűséges Carpi volt az, az Ezer Kard legrégebben szolgáló századosa, széles, cserzett, becsületes arcán száz csata hegei látszottak.

– Hűséges! – Benna megrázta az öreg zsoldos vaskos kezét. – Lépcsőt mászni a maga korában? Nem inkább egy bordélyban kéne lennie valahol?

– Bár ott lennék. – Carpi megrántotta a vállát. – De őexcellenciája értem küldetett.

– És engedelmes típus lévén... engedelmeskedett.

– Ezért hívnak Hűségesnek.

– Mit hagyott maga után Borlettában? – kérdezte Monza.

– Csendet. A legtöbb emberünk Andichével és Victusszal táborozik a falak előtt. Arra gondoltam, úgy lesz a legjobb, ha felgyűjtják az egészszet. A megbízhatóbbak közül néhányat Cantain palotájánál hagytam, Sesaria felügyel rájuk. Öreg rókák, mint én, még Cosca idejéből. Sokat látott emberek, nem kell tartani tőle, hogy a saját fejük után mennek.

– Úgy érti, kicsit lassan forog az agyuk? – kérdezte nevetve Benna.

– Lassan, de megbízhatóan. A végén mindent megoldunk.

– Akkor bemegyünk? – Foscar az egyik ajtószárnynak feszítette a vállát, és betaszította. Ganmark és Hűséges követte. Monza egy pillanatra megállt a küszöbön, és igyekezett megkeményíteni a

tekintetét. Aztán felnézett, és látta, hogy Benna mosolyog rá. Azon kapta magát, hogy önkéntelenül is viszonozza a mosolyt. Közelebb hajolt, és a férfi fülébe súgta: – Szeretlek.

– Hát persze hogy szeretsz. – Benna belépett az ajtón, a nő pedig követte.

Orso nagyherceg márvány dolgozószobája akkora volt, hogy el-fért volna benne egy piactér. Az egyik oldalon pedáns rendben masírozó magas ablakok egytől egyig nyitva álltak, az élénk színű függönyök susogva lobogtak az élénk szellőben. Mögöttük a hosszú terasz mintha a levegőben lógott volna a legmeredekebb szakadék fölött.

A szemközti falat Styria legnagyszerűbb művészeinek nagy történelmi csatákat ábrázoló freskói díszítették. Stolicus, Nagy Harod, Farans és Verturio győzelmeit örökítették meg monumentális olajfestményeken. Nem lehetett nem megfejteni az üzenetet, miszerint Orso győzedelmes királyok nyomdokaiban jár, annak ellenére, hogy a dédapja csak egy uzsorás volt, ráadásul közönséges bűnöző.

A legnagyobb festmény az ajtóval szemben lógott, és legalább tíz lépés magas volt. Ki más lett volna rajta, mint Orso nagyherceg? Ágaskodó mén hátán ült, és csillogó kardját a magasba emelve, szúrós szemét a látóhatárra szögezve sarkallta embereit győzelemre az etreai csatában. A festő a jelek szerint nem volt vele tisztában, hogy Orso nem járt ötven mérföldnél közelebb a fronthoz. Az elegáns hazugságok azonban százszor jobbak az unalmas igazságnál, mint azt a férfi számtalanszor elmondta Monzának.

Maga Talins nagyhercege éppen az íróasztala fölé görnyedt, és kard helyett a tollát forgatta. Könyökénél egy magas, szikár, kampós orrú férfi állt, aki olyan tekintettel meredt a papírra, mint egy szomjas vándorok halálára váró keselyű. Mögöttük tagbaszakadt alak olvadt bele a fal melletti árnyékba. Gobba volt az, Orso bikanyakú testőre. Ario, a nagyherceg legidősebb fia és örököse egy aranyozott széken terpeszkedett a közelben. Egyik lábát átvette a másikon, kezéből borospohár lógott, csinos arcán sötlan, számító mosoly ült

– Ezeket a koldusokat az udvaron találtam – szólt Foscár –, és arra gondoltam, hogy a jótékonyságodra bízom őket, atyám.

– Jótékonyág? – Orso éles hangja visszhangzott a tágas teremben. – Nem vagyok nagy rajongója az ilyesminek. Foglalatok helyet, barátaim, hamarosan beszélgethetünk.

– Csak nem a caprilei mézsáros? – dűnnyögte Ario. – Meg az ő kis Bennája.

– Különösen jól fest ma, felség. – Monzának inkább egy löttyedt fark jutott eszébe a férfiről, de ezt megtartotta magának.

– Ön is, mint mindig. Ha minden katona úgy nézne ki, mint maga, kísértést éreznék, hogy magam is részt vegyek egy hadjáratban. Új csecsebecse? – Ario ékkövektől hemzseggő kezével a Monza ujján lévő rubin felé intett.

– Ez akadt a kezembe, amikor öltözködtem.

– Bár ott lettem volna. Bort?

– Most? Alig kelt fel a nap.

A férfi az ablak felé pillantott ólomsúlyú szemhéja alól.

– Ami engem illet, még mindig tegnap éjjel van. – Mintha hősies tett lenne reggelig fent maradni.

– Én kérek. – Benna már neki is állt tölteni magának. Nagyzo-lásban soha nem volt hajlandó alulmaradni. Minden valószínűség szerint egy órán belül lerészegedik, és hülyét csinál magából, de Monza belefáradt, hogy az anyját játssza. Elvonult a Juvens és Kamedias faragott szobrával díszített monumentális kandalló mellett, és megállt Orso íróasztala előtt.

– Itt írja alá, itt és itt – mondta a szikár idegen egyik csontos ujját a dokumentum fölött lebegtetve.

– Ismered Mauthist, ugye? – Orso keserűen pillantott a férfi irányába. – Ő tartja a pórázom végét.

– Mindig alázatos szolgája vagyok excellenciádnak. A Valint és Balk Pénzintézet további kölcsönt biztosít egyéves időtartamra, mely után sajnáljuk, de kamatot kell felszámítanunk.

Orso felhorkant.

– Mint a pestis sajnálja a halottakat, gondolom. – Kanyarintott még egy hurkot az utolsó aláírás végére, majd ledobta a tollát. – Mindenkinnek le kell térdelnie valaki előtt, mi? Feltétlenül tolmácsolja végtelen hálámat a feletteseinek a jóságukért.

– Így fogok tenni. – Mauthis összeszedte a dokumentumokat. – Ezzel végeztünk is, excellenciás uram. Máris távoznom kell, ha az esti dagálllyal el akarok hajózni Westportba...

– Nem, maradjon. Még egy dolgot meg kell beszélünk.

Mauthis élettelen szeme előbb Monza, aztán Orso felé fordult.

– Ahogy excellenciád óhajtja.

A nagyherceg könnyedén állt föl az asztaltól.

– Akkor térjünk át jobb dolgokra. Mert jó híreket hoztál, ugye, Monzcarro?

– Igen, excellenciás uram.

– Á, mihez is kezdenék nélküled? – Amióta a nő utoljára látta, a nagyherceg hajába őszes foltok vegyültek, talán a szeme sarkában is mélyültek kissé a ráncok, de éppen olyan ellentmondást nem tűrő magabiztosság sugárzott belőle, mint mindig. A nőhöz hajolt, megcsókolta a két arcát, aztán a fülébe súgta: – Ganmark ért hozzá, hogyan vezesse a katonáit, de ahhoz képest, hogy férfi létére a faszt szereti, semmiféle humorérzéke nincs. Gyere, számolj be a győzelmeidről a szabad levegőn. – Fél karját a nő vállán tartva a gúnyosan vigyorgó Ario herceg mellett kiterelte a teraszra.

A nap már felfelé kapaszkodott az égen, a világ kezdett megtelni színekkel. A vér elfolyt az égről, és fehér felhőfoszlányokkal tűzdelt kék ragyogást hagyott maga után. Odalent a szédítő mélyben a folyó erdős völgyben kanyargott, a fény ezüstösen villant a sebes folyású vízen. A fák leveleit sápadt zöldre, égő narancsszínre, fakó sárgára és dühös vörösre festette az ősz. Kelet felé az erdő helyét fokozatosan zöld ugar, gazdag fekete föld és aranyló gabona négyszögei vették át. Még távolabb a folyó szigetek garmadáját körülölelő deltává terebélyesedett, és a szürke tengerbe ömlött. Monza csak sejtette arrafelé az apró tornyok, az épületek, a hidak és a falak körvonalait. A nagy Talins nem volt nagyobb, mint a hüvelykujján a köröm.

Összehúzta a szemét az élénk szélben, és félresöpört egy kósza hajtincset az arcából.

– Megunhatatlan látvány.

– Pontosan. Éppen ezért építettem ide ezt az átkozott palotát. A fél szememet itt mindig az alattvalóimon tarthatom, ahogy az

egy gondos szülőtől elvárható. Tudod, vigyáznom kell, nehogy megsérüljenek, miközben játszanak.

– A népe szerencsés, amiért ilyen igazságos és gondoskodó apja van – hazudta Monza, mint a vízfolyás.

– Igazságos és gondoskodó. – Orso elgondolkodva ráncolta össze a homlokát. – Gondolod, hogy így írnak majd rólam a történelemkönyvek?

Monza ezt igen valószínűtlennek találta.

– Mit is mondott Bialoveld? „A történelmet a győztesek írják.”

A nagyherceg megszorította a nő vállát.

– És nemcsak tehetséges vagy, de még művelt is! Ario kellőképpen ambiciózus, de nem látja át a dolgokat. Meglepne, ha együltő helyében végig tudna olvasni egy útjelző táblát. Nem érdekli más, csak a kurvák. Meg a cipők. Terez lányom mindeközben folyamatosan sír, amiért egy királyhoz adtam feleségül. Esküszöm, ha a nagy Euzt szereztem volna meg neki vőlegénynek, akkor is hozzá méltóbb férj után rinyált volna. – Mélyet sóhajtott. – Egyik gyerekem sem ért engem. Tudod, a dédnagyapám zsoldos volt, még ha ezt nem is szeretem nagydobra verni. – Ehhez képest minden második találkozásuk alkalmával megemlítette Monzának. – Egy könnycseppet nem hullajtott életében, és azt húzta a lábára, ami éppen a keze ügyébe került. Szegény családba született katona volt, aki éles elméje és éles pengéje segítségével ragadta magához a hatalmat Talinsban. – Inkább a könyörtelensége és a brutalitása segítségével, ahogy Monza hallotta a történetet. – Egyívásúak vagyunk mi ketten. A semmiből küzdöttük fel magunkat.

Orso Styria leggazdagabb hercegi családjába született, és soha életében egy napot sem dolgozott, de Monza tartotta a száját.

– Túlságosan megtisztel, excellenciás uram.

– Ennél sokkal több tiszteletet is megérdemelsz. És most mesélj Borlettáról.

– Hallott a csatáról a Magastöltésen?

– Azt mondják, megfutamítottad a Nyolcak Ligájának hadseregét, mint ahogy Édeslucnál is. Ganmark szerint Salier nagyhercegnek háromszor annyi embere volt, mint neked.

– A sok ember semmit sem ér, ha mind lusta meg felkészületlen, ráadásul idióták vezetik őket. Borlettai gazdákból, affoiai vargákból és visserinei üvegfüvókből állt a serege. Amatőrökből. A folyónál táboroztak, és mivel azt hitték, hogy messze vagyunk, alig néhány őrt állítottak csak. Éjszaka közelítettük meg őket az erdő felől, és napkeltekor megleptük őket. Még páncél sem volt rajtuk.

– Szinte látom magam előtt, ahogy az a hájas disznó Salier kikászalódik az ágyából, és totyogva menekül.

– Hűségese vezette a rohamot. Gyorsan megtörtük őket, és rátettük a kezünket az ellátmányukra is.

– Állítólag vörösre festettétek az aranyló búzamezőt.

– Alig álltak ellen. Tízszer annyian fulladtak menekülés közben a folyóba, mint ahányan elesetek a csatában. Négyezernél is több foglyot ejtettünk. Volt, akit pénzzel kiváltottak, volt, akit nem. Volt, akit felkötöttünk.

– És nem ejtettetek értük könnyet, igaz, Monza?

– Én ugyan nem. Ha annyira életben akartak maradni, megadhatták volna magukat.

– Mint Caprilénál?

A nő állta Orso tekintetét.

– Éppen mint Caprilénál.

– Ezek szerint Borletta ostrom alatt áll?

– Már el is esett.

A nagyherceg tekintete felcsillant, akár egy születésnapos kisfiúé.

– Elesett? Cantain megadta magát?

– Amikor az emberei hírét vették Salier vereségének, elvesztették minden reményüket.

– És egy reményvesztett nép tud csak igazán veszélyes lenni. Még egy köztársaságban is.

– Főleg egy köztársaságban. A csőcselék kirángatta Cantaint a palotájából, felkötötték a legmagasabb toronyra, kinyitották a kapukat, és az Ezer Kard könyörületére bízták magukat.

– Hah! Azok végeztek vele, akiknek a szabadságáért küzdött. Az egyszerű nép hálája, mi, Monza? Cantainnak el kellett volna

fogadnia a pénzt, amit ajánlottam neki. Mind a ketten olcsóbban megúsztuk volna.

– Az emberek hanyatt-homlok rohannak, hogy az ön alattvalói lehessenek. Parancsba adtam, hogy lehetőség szerint hagyják életben őket.

– Könyörület, eh?

– A könyörület meg a gyávaság egy és ugyanaz – csattant fel a nő.

– De ha jól tudom, a földjeiket akarja, nem az életüket. A halottak nem tudnak engedelmeskedni.

Orso elmosolyodott.

– Vajon a fiaim miért nem jegyzik meg a tanításaimat úgy, mint te? Teljes mértékben egyetérték veled. Elég a vezetőket felkötni, és kitézni a fejüket a kapu fölé. Semmi sem sarkall úgy engedelmesgre, mint a megfelelően statuált példa.

– Ami már bomlik is, a fiaiéval együtt.

– Szép munka! – Talins ura összecsapta a tenyerét, mintha soha nem hallott volna a bomló fejekről szóló hírnél szebb muzsikát. – Mi a helyzet a zsákmánnyal?

A zsákmány Benna asztala volt, és a férfi most előrelépett. Öszszehajtogatott papírlapot vett elő a zsebéből.

– Átfésültük a várost, excellenciás uram. Minden épületet kifosztottunk, minden embert megmotoztunk, még a padlót is felástuk. Az ismert szabály szerint a préda negyede a megtalálót, negyede a századosát, negyede a tábornokokat – széthajtogatta a papírt, és földig hajolva a nagyherceg felé nyújtotta –, negyede pedig nemes munkaadónkat illeti.

Orso mosolya egyre szélesebb lett, ahogy a számokat fürkészte.

– Legyen áldott a Negyedek Szabálya! Ennyi elég lesz, hogy még egy darabig fizetni tudjam a szolgálataidat. – Monza és Benna közé lépett, egyik kezét az egyikük, másikat a másikuk vállára tette, majd a nyitott teraszajtón keresztül visszaterelte őket a terem közepén álló kerek, fekete márványasztalon kiterített nagy térkép felé. Ganmark, Ario és Hűségés már összegyűltek körülötte. Gobba továbbra is meghúzódott az árnyékban, vastag karját összefonta a

mellkasa előtt. – Mi a helyzet az egykori barátainkból lett esküdt ellenségeinkkel, Visserine áruló polgáraival?

– A város körüli földeket majdnem a kapuig felégettük. – Monza ujsa néhány könnyed mozdulatával jelezte a pusztítás mértékét. – A gazdákat elkergettük, az állataikat levágtuk. Szűkös tél vár Salier nagyhercegre, utána pedig még szűkösebb tavasz.

– A nemes Rogont nagyhercegre és az ő ospriai embereire kell támaszkodnia – jegyezte meg a lehető leghalványabb mosollyal Ganmark.

Ario gunyoros vigyorra húzta a száját.

– Az ospriaiak mindig szerettek okosakat mondani. Segíteni annál kevésbé.

– Visserine jövőre egyszerűen az ölébe fog hullani, excellenciás uram.

– És ezzel ki is tépjük a Nyolcak Ligájának szívét.

– Öné lesz Styria koronája.

A korona említésére Orso mosolya még szélesebb lett.

– És ezért téged illet a köszönet, Monzcarro. Nem fogom elfelejteni.

– Nem csak engem.

– Hagyd már a fenébe ezt a szerénységet! Bennánank, öreg barátunknak, Ganmark tábornoknak és Hűségesnek is megvolt a maga szerepe, de senki nem tagadhatja le a munkád nagyszerűségét, az elkötelezettségedet, az elszántságodat, a fürgeségedet! Nagy diadalmenet lesz a jutalmad, mint a régi Aulcus hőseinek. Végiglovagolsz majd Talins utcáin, és a népem virágszirmokkal áraszt el számtalan győzelmed tiszteletére. – Benna vigyorgott, Monza azonban nem érzett késztetést, hogy csatlakozzon hozzá. Sosem találta kedvére valónak a gratulációkat. – Azt hiszem, sokkal hangosabban fognak éltetni, mint a fiaimat valaha is. Még annál is sokkal hangosabban fognak éltetni, mint engem, a törvényes uralkodójukat, akinek annyit köszönhetnek. – Orso arcáról lefagyott a mosoly; fáradtak és megviseltnek tűnt nélküle. – Kicsit túl hangosan is az én ízlésemnek, ami azt illeti.

Monza halványan mozgást érzékelt a szeme sarkából, és ösztönösen felkapta a kezét.

A drót sziszegve feszült meg körülötte, és a torkához szorította a tenyerét.

Benna megindult előre.

– Mon... – Kés villant, ahogy Ario herceg nyakon szúrta a férfit. Elvétette a torkát, közvetlenül a füle alatt találta el.

Orso gondosan hátralépett, ahogy a vér vörös foltjai beterítették a padlót. Foscarnak leesett az álla, a borospohár kihullott a kezéből, és szilánkjaira tört a földön.

Monza sikítani próbált, de a félig elzáródott légcsővén átjutó kevéské levegő csak arra volt elegendő, hogy egy visító kismalacra emlékeztető hangot adjon ki magából. Szabad kezével a tőre markolata után tapogatózott, de valaki elkapta a csuklóját, és erősen lefogta. Hűséges Carpi szorosan a bal oldalához préselte a karját.

– Bocsánat – súgta a nő fülébe, miközben elvette tőle a kardját, és a szoba túlsó végébe hajította.

Benna megbillent, szájából vörös nyál folyt; egyik kezét az arcához szorította, fehér ujjai közül fekete vér csordult elő. Másik kezével a mozdulatlanul álló Ario tekintetétől kísérve a kardja után nyúlt. Esetlenül vagy egy lábnyit sikerült előhúznia az acélból, amikor Ganmark tábornok mellélépett, és könnyed, precíz mozdulattal belédöfte a törét – egyszer, kétszer, háromszor. Ahogy a vékony penge ki-be csúszkált Benna testében, nem hallatszott más, csak a férfi tüdejéből kiáramló levegő halk sóhaja. A vér hosszú csíkokban terítette be a padlót, és sötét köröket rajzolt Benna fehér ingére. A férfi végül előredőlt, megbotlott a saját lábában, és elterült a padlón; félig kivont kardja megcsikordult alatta a márványon.

Monza minden izma remegve megfeszült, de tehetetlen volt, mint a mézbe ragadt légy. Hallotta, ahogy Gobba felnyög mögötte az erőfeszítéstől. A testőr borostás arca dörzsölte a bőrét, hatalmas teste forrón tapadt a hátához. Érezte, ahogy a drót fokozatosan a nyaka oldalába és védekezésképpen felemelt kezébe vág. A vére végigfolyt az alkarján.

Benna egyik keze felé nyúlt a padlón. A férfi egy-két hüvelyknyire felemelkedett a földről, az erek kidagadtak a nyakán. Ganmark előredőlt, és hátulról higgadtan szíven döfte. Benna megremegett, aztán visszarogyott a földre, sápadt arcán vörös foltok jelentek meg. A teste alól előcsorgó sötét vér beszívárgott a padló repedéseibe.

– Nos. – Ganmark lehajolt, és beletörölte a pengéjét Benna ingébe. – Erről ennyit.

Mauthis összevont szemöldökkel, kicsit csodálkozva, kicsit értetlenül, kicsit unottan figyelte, mi történik. Mintha egy számsort vizsgálgatna, amiből csak nem akarna kijönni a megfelelő összeg.

Orso a test felé intett.

– Tüntesd el innen, Ario.

– Én? – A herceg lebiggyesztette az ajkát.

– Igen, te. Te meg segíthetsz neki, Foscar. Meg kell tanulnotok, mi az, amit feltétlenül meg kell tenni, hogy a családunk hatalmon maradhasson.

– Nem! – Foscar botorkálva távolodott. – Ebben én nem veszek részt! – Sarkon fordult, és kiviharzott a szobából, csizmája hangoosan csattogott a márványpadlón.

– Ez a fiú igazi anyámasszony katonája – mormogta Orso. – Ganmark, segíts!

Monza kidülledő szemmel figyelte, ahogy a két férfi kivonszolja Benna holttestét az teraszra. Ganmark komor képet vágva szorosán tartotta a vállát, Ario pedig heves káromkodások közepette finomkodva emelte fel az egyik csizmáját, miközben a másik véres nyomot húzott utánuk. Végül ráemelték Bennát a korlátra, és legördítették a semmibe.

– Á! – nyüsztette Ario egyik kezét rázva. – A fenébe! Megkarcolt!

Ganmark visszanézett rá.

– Elnézését kérem, felség. A gyilkosság fájdalmas tud lenni néha.

A herceg körülnézett, hogy keressen valamit, amibe beletörölheti véres kezét. A gazdagon hímzett függöny után nyúlt.

– Ne abba! – förmedt rá Orso. – Az kantai selyem, ötven tallér belőle egy vég.

– Akkor mibe törölhetem?

– Keres valami mást, vagy hagyd úgy. Néha elgondolkodom rajta, hogy anyád nem lépett-e félre, te fiú. – Ario duzzogva törölte bele a kezét a saját inge mellébe. Monza arca már égett a levegőhiánytól. Az összeráncolt homlokkal felé forduló Orso csak homályos fekete figurának látszott a könnyein és a szemébe hulló haján keresztül. – Ez még él? Téged meg mi lelt, Gobba?

– Beakadt a kezébe az a kibaszott drót – sziszegte a testőr.

– Akkor keress valami más módszert, hogy megszabadulj tőle, te félnótás!

– Majd én. – Hűséges előhúzta az övéből a törét, miközben másik kezével továbbra is a nő karját tartotta lefogva. – Őszintén sajnálom.

– Csak csináld már! – morogta Gobba.

A penge felemelkedett, acél villant egy fénysugárban. Monza minden megmaradt erejét összeszedve Gobba lábára taposott. A testőr felhőrdült, egy pillanatra engedett a szorításán, a nő pedig hörögve távolabb húzta a nyakától a drótot, és kifordult, éppen amikor Carpi megszúrta.

A penge jócskán célt tévesztett, a bordái alatt találta el a nőt. A fém hideg volt, mégis mintha tüzes csíkot húzott volna Monza gyomrától a hátáig, ahol a hegye kibukkant a testéből, és Gobba hasába fúródott.

– Á! – A testőr elengedte a drótot, Monza pedig teleszívta a tüdejét levegővel, és ordítva akkorát könyökölt belé, hogy a férfi megtántorodott. Hűséges annyira meglepődött, hogy miután kihúzta a nő testéből, elejtette a fegyvert, ami forogva távolodott tőle a padlón. A nő felé rúgott, és bár az ágyéka helyett csak a csípőjét találta el, Hűséges így is kétrét görnyedt. Monza kirántotta a férfi törét a hüvelyéből, de megvágott keze legyengült, így Hűséges el tudta kapni a csuklóját, mielőtt beledöfhetne volna a pengét. Vicsorogva küzdöttek, hörögve nyállal terítették be egymást, kezük ragadt a nő véretől.

– Öld meg!

Reccsenés hallatszott, és Monza feje megtelt fénnel. Koponyája hangosan koppant a padlón, vért köpött, örült csatakiáltása elnyújtott nyöszörgéssé változott, körmei a sima márványt kaparták.

– Kibaszott kurva! – Gobba nagy csizmája sarkával rátaposott a nő jobb kezére, mire az élesen felkiáltott az alkarjába nyilalló gyomorforgató fájdalomtól. A következő pillanatban már az ujjai, aztán a kézfeje, aztán a csuklója roppantak a csizma alatt. Eközben Húséges újra meg újra oldalba rúgta, amitől rázkódva köhögni kezdett. A keze megremegett, ahogy Gobba csizmája csontok reccsége közepette lapította bele a hideg padlóba. Monza erőtlenül rogyott vissza a földre, alig kapott levegőt. Forogni kezdett vele a szoba, a történelem nagy, festett győztesei vigyorogva néztek le rá a falakról.

– Megszúrtál, te szerencsétlen vén hülye! Megszúrtál!

– Csak egy karcolás, hájfej! Rendesen kellett volna tartanod!

– Nekem kellett volna leszűrnöm mindkettőtöket, mihaszna gazemberek! – torkolta le őket Orso. – Intézzétek már el!

Gobba hatalmas markába kapta a nő nyakát. Monza a bal kezével megpróbálta eltolni magától a testőrt, de minden ereje elszivárgott az oldalában tátongó lyukon és a nyakán éktelenkedő vágáson keresztül. Esetlen ujjai csak vörös csikokat húztak a férfi borostás arcára. Gobba megragadta a nő karját, és élesen a háta mögé csavarta.

– Hol van Hermon aranya? – kérdezte nyersen. – Mi, Murcatto? Mit tettél az arannyal?

Monza minden erejét összeszedve felnézett.

– Nyald ki a seggem, faszszopó! – Talán nem volt okos megjegyzés, de szívből jött.

– Soha nem volt semmiféle arany! – csattant fel Húséges. – Megmondtam, disznó!

– Ennyi biztosan van. – Gobba egyesével húzta le az ütött-kopott gyűrűket a nő kezéről. Monza ujjai egyre lilábbak lettek, megduzzadtak, és elformátlanodtak, mint egy csomó romlott kolbász. – Jó kis kő! – mondta a rubint méregetve. – Viszont kár lenne, ha ez a

jó kis hús pocsekba menne. Szívesen kettésben maradnék vele egy kicsit. Pár pillanat elég lenne.

Ario herceg felkuncogott.

– A gyorsaságra sem kell feltétlenül olyan büszkének lenni.

– Könyörgöm, emberek! – szólt közbe Orso. – Nem vagyunk állapotok. Dobjátok le a teraszról, essünk már túl rajta. Elkésem a reggeliről.

Monza érezte, hogy vonszolni kezdik, a feje billegett. A napfény bántotta a szemét. Felemelték, ernyedte lába a követ karcolta. A kék ég megfordult vele. Már is a korláton találta magát. A levegő bántotta az orrát, reszketett a tüdejében. Vonaglott, rugdalózott. A teste ösztönösen küzdött az életben maradásért.

– Hadd menjek biztosra – szólt Ganmark.

– Szerinted ez nem elég biztos? – Monza a szemébe hulló véres haján keresztül Orso ráncos arcát látta. – Remélem, megértitek. Dédnagyapám még zsoldos volt. Szegény családba született, katonaként élt, aki éles elméje és éles pengéje segítségével ragadta magához a hatalmat. Nem hagyhatom, hogy egy újabb zsoldos szerezzé meg magának Talinst.

Monza szerette volna szembeköpní, de csak a saját állán folyt végig véres nyála.

– Baszódj...

Aztán repült.

Szakadt inge csapkodott bizsergő bőrén. Teste át- és átpördült, forgott körülötte a világ. Felhőfoszlányokkal tarkított kék ég, hegytetőn álló fekete tornyok, szürke sziklafal váltották egymást sárgászöld fákkal, csillogó folyóval, felhőfoszlányokkal tarkított kék éggel, ahogy minden kezdődött előlről újra meg újra, egyre gyorsabban és gyorsabban.

Hideg szél tépte a haját, üvöltött a fülébe, füttyült a fogai között halálra vált lélegzetével együtt. Látott minden egyes fát, minden egyes ágat, minden egyes levelet. Felé száguldottak. Kinyitotta a száját, hogy sikítson...

Gallyak csaptak le rá, ütötték-vágták, megragadták. Fa tört recscsenve körülötte, ahogy zuhant tovább és tovább, amíg ki nem

kötött a hegyoldalon. A lába szilánkokra tört a súlya alatt, válla szétzakadt a kemény földön. Ahelyett azonban, hogy az agya is szétloccsant volna a sziklákön, csak az álla zúzódott darabokra öccse egy fa tövében kicsavarodva heverő holttestének véres mellkasán.

Így mentette meg Benna Murcatto a nővére életét.

Monza alig volt tudatánál, ahogy lepattant a holttestről, és újra meg újra átfordulva, magatehetetlenül, akár egy törött baba, tovább gördült lefelé a hegyoldalon. A sziklák, a gyökerek és a kemény föld ütötték, verték, zúzták, mintha folyamatosan száz kalapács sújtott volna le rá.

Átszáguldott egy bokron, tövissei utána nyúltak, és lecsaptak rá. Csak gurult és gurult lefelé a lejtőn a göröngyök és a falevelek között. Átbucskázott egy fa gyökerén, aztán egy mohával borított kövön. Egy darabig még tovább csúszott, aztán hanyatt fordulva megállapodott.

– Hrrrrrrhhh...

Kövek és ágak zörögtek körülötte. Lassan elült a por. Hallotta a szelet, a faágak csikorgását, a levelek neszezését. Vagy csak a saját lélegzete csikorgott törött nyakában. A nap átsütött a fekete fák között, és az egyik szemébe szúrt. A másikkal nem látott semmit. Legyek úsztak zümmögve a meleg délelőtti levegőben. Monza az Orso konyhájából származó hulladékok között találta magát. Tehetetlenül hevert a múlt havi felséges étkezések után megmaradt rothadó zöldségek, zsíros cupákok és büzlő belsőségek szemétdombján. A hulladékkal együtt dobták ki őt is.

– Hrrrrrrhhh...

Zaklatott, artikulálatlan hang. Szinte kínos volt, mégsem bírt elhallgatni. Állatias rettegés. Örült kétségbeesés. A holtak hörgése a pokolban. Monza szeme kétségbeesetten járt körbe. Látta a formátlan, lila kesztyűt oldalán a véres vágással, ami a jobb kezéből maradt. Az egyik ujjja finoman remegett, a hegye a szakadt bőrt súrolta a könyökén. Alkarja közepén kettéhajlott, szürke csont döfte át a véres selymet. Olyan volt, mintha nem is valódi lenne, csak valami olcsó színházi kellék.

– Hrrrrrrhhh...

A félelem végleg a hatalmába kerítette, minden lélegzetvétellel egyre erősebben eluralkodott rajta a pánik. Nem tudta mozdítani a fejét. Nem tudta mozdítani a nyelvét a szájában. A fájdalom előbb csak elméje egy szegletében jelentkezett, aztán rettenetes súllyal nehezedett rá, minden porcikáját maga alá temette, egyre rosszabb, rosszabb és rosszabb lett.

– Hrrhh... hrrh...

Benna meghalt. Nedvesség csordult elő rebegő szeméből, érezte, ahogy lassan végigfolyik az arcán. Hogyhogy nem halt meg ő is? Hogyan lehetséges, hogy nem halt meg ő is?

Nemsokára, remélhetőleg. Mielőtt a fájdalom még rosszabb lesz. Csak jöjjön mihamarabb!

– Hrrh... hrr... hrr.

Csak jöjjön már a halál!

I. Talins

„Ha jó ellenséget akarsz magadnak,
válaszd egy barátodat:
— tudni fogja, hol sújtson le rád.”

Diane de Poitiers

Jappo Murcatto sosem árulta el, honnan van olyan nagyszerű kardja, mindenesetre kiválóan értett a forгатásához. Mivel két utódja közül a fia öt évvel fiatalabb és beteges volt, már egészen kiskorától kezdve a lányának adta tovább a tudását. A Monzcarro név a lány apai nagyanyjáról maradt rájuk azokból az időkbel, amikor a család nemesi származást tettett. Jappo feleségét a legkevesbé sem érdekelte az ilyesmi, de mivel ő Benna születésekor meghalt, ez aligha számított.

Styriában ekkortájt béke uralkodott, ami ritka volt, mint a fehér holló. Szántáskor Monza az apja mögött haladt; amíg az eke a földet túrta, ő kikotorta a göröngyök közül a nagyobb köveket, és az erdőbe hajította őket. Aratáskor az apja mögött haladt; miközben a kasza pengéje megmegvillant, ő kévébe gyűjtötte a levágott gabonát.

– Monza – mondogatta mosolyogva a férfi. – Mihez is kezdenék nélküled?

A lány segített a cséplésben, a vetésben, fát hasogatott, vizet húzott fel a kútból. Főzött, söpört, mosott, cipekedett, megfejté a kecskét. Mindig ki volt dörzsölve a tenyere valamilyen munkától. Az öccse is megtette, ami tőle telt, de törekeny és beteges lévén nem sok hasznát vették. Nehéz, de boldog évek voltak ezek.

Monza tizennégy éves múlt, amikor Jappo Murcatto megbetegedett. Bennával együtt nézték, ahogy köhög, izzad és elszívároг minden ereje. Egyik este Jappo megragadta Monza csuklóját, és csillogó szemmel nézett rá.

– Holnap szántsá fel a felső parcellát, különben a búza nem fog időben kikelni. Vess, amennyit csak tudsz. – Megérintette a lány arcát. – Nincsen jól, hogy rád maradnak ezek a dolgok, de az öcséd még olyan kicsi. Vigyázz rá! – És meghalt.

Benna csak sírt és sírt, de Monza szeme száraz maradt. A vetésre váró magokra gondolt, és arra, hogyan fogja elvégezni a feladatot. Aznap éjjel Benna félt egyedül aludni, úgyhogy összebújtak a lány keskeny ágyán, egymás közelségében keresve vigasztalást. Nem volt már senkijük.

A másnap hajnali sötétségben Monza kivonszolta apja holttestét a házból, és az erdőn túli folyóba gördítette. Nem azért, mert nem volt benne szeretet iránta, hanem mert nem ért rá eltemetni.

Mire felkelt a nap, már a földet szántotta a felső parcellában.

A lehetőségek földje

A hogy a hajó a rakpart felé gázolt, Reszketnek először az tűnt fel, hogy közel sincs olyan meleg, mint várta. Úgy hal-
lotta, Styriában mindig süt a nap. Egész évben olyan, mint
egy kellemes fürdő. Ha ilyen fürdőt ajánlottak volna neki, inkább
mocskos marad, és biztosan szól néhány keresetlen szót is mellé.
Talins duzzadó felhőkkel teli szürke égbolt alá zsúfolódott, a tenger
felől élénken fúj a szél. Az arcán végigcsorgó hűvös esőcseppek az
otthonára emlékeztették. Nem jóféle emlékek voltak ezek, de azért
elhatározta, hogy pozitívan áll a dologhoz. Valószínűleg csak kifog-
gott egy szar napot. Olyanból mindenhol akad.

Annyi biztos, hogy a hely határozottan lepukkantnak tűnt,
ahogy a sürgölődő tengerészek a kikötő oszlopaihoz rögzítették a
hajót. Az öböl szürke partján összezsúfolódó keskeny ablakú, ros-
kadozó tetejű téglapületekről levált a sótól foltos vakolat, és zöld
moha meg fekete penész vette át a helyét. A macskakövekhez kö-
zel, a falak alsó részére nagy papírlapokat ragasztottak mindenféle
szögekben. Egyik ferdebb volt, mint a másik, félig-meddig elfedték
egymást, szakadt sarkuk lefittyedt. Arcok és nyomtatott szavak áll-
tak rajtuk. Talán figyelmeztetések lehettek, de Reszketnek sosem
volt erőssége az olvasás. Főleg nem styriaiul. Éppen elég kihívást
jelentett számára, hogy valamiképp megszólaljon rajta.

A vízparton nyüzsgő emberek közül nem sok tűnt elégedettnek.
Sem egészségesnek. Sem gazdagnak. Erős szag terjengett. Ponto-
sabban rettenetes bűdös. Rothadó sózott halak, bomló dögök, füstölő

szén és teli latrinák bűze keveredett egymással. Reszket azt tervezte, hogy ez a hely lesz annak a nagyszerű új embernek az otthona, akivé válni fog, és most kénytelen volt elismerni, hogy csalódott egy kicsit. Egy kurta pillanatra eljászott a gondolattal, hogy szinte minden megmaradt pénzét kiperkálja egy jegyért a következő hajóra haza, Északföldre. Aztán megrázta magát. Elege volt a háborúból, abból, hogy embereket vezetett a halálba, elege volt a gyilkolásból és mindenkiből, ami vele járt. Elszánta magát, hogy jobb ember lesz belőle. Megteszi, amit kell, mégpedig ezen a helyen.

– Jól van. – Vidáman a legközelebbi matróz felé biccentett. – Indulok. – A férfi csak kurta morgással válaszolt, de Reszket azt tanulta a bátyjától, hogy az számít, amit az ember ad, és nem az, amit visszakap. Olyan szélesen vigyorgott, mintha kedélyes szavakkal bocsátották volna útjára, majd végigvonult a zörgő pallón, hogy megkezdhesse szép új életét Styriában.

Talán egytucatnyi lépést tett csak meg, felfelé bámulva az egyik oldalán emelkedő épületekre meg a másik oldalon ingó árbocokra, amikor valaki nekiütközött, és majdnem fellökte.

– Elnézését kérem – szólta Reszket styriaiul. Igyekezett civilizáltan viselkedni. – Nem vettem észre, barátom. – A férfi szó nélkül továbbment, még egy pillantást sem vetett hátra. Ez piszkálta Reszket büszkeségét. Abból bőséggel maradt neki, a büszkeség volt az egyetlen dolog, amit az apja ráhagyott. Nem azért élt túl hét-évnyi csatát és csetepatét, nem azért ébredt sokszor úgy, hogy hó volt a takarója, nem azért viselte el a szar ételeket meg a még rosszabb nótákat a tűz körül, hogy lejöjjön ide, és hagyja, hogy felökléjék.

De bitang gazembernek lenni bűn és büntetés is volt egyben. Hagyd csak, mondta volna a bátyja. Reszket az élet napos oldalára volt kíváncsi, kifordult hát a kikötőből, és elindult a városba vezető széles úton. Elhaladt egy csapat pokrócon kuporgó, csonka vagy elsorvadt végtagjait rázó koldus mellett. Átszelt egy teret, aminek a közepén összeráncolt homlokú vénembert formázó szobor mutatott a semmibe. Fogalma sem volt róla, ki lehet az illető, de úgy festett, mint aki igencsak elégedett magával. Ételszag ütötte meg az orrát,

mire azonnal korogni kezdett a gyomra. Az illatok egy standszerűséghez vonzották, ahol pálcára tűzött húsdarabok sülték egy hor-dóban égő tűz felett.

– Kérek egyet – mondta Reszket a húsokra mutatva. Nemigen lett volna értelme többet mondania, úgyhogy az egyszerűség mel-lett döntött. Kevesebb alkalma nyílt hibázni. Amikor meghallotta a szakácstól az árat, kis híján elharapta a nyelvét. Ennyiből Északfö-l-dön egy egész birkát kaphatott volna, talán még egy tenyésztésre al-kalmas párt is. A hús felét mócsing tette ki, a többit meg porcogók. Az íze közel sem volt olyan jó, mint az illata, de az előzmények után Reszket ebben nem talált semmi meglepőt. Úgy festett, Styriában a legtöbb dolog egyáltalán nem olyan, mint híresztelik.

Az eső most már igazán rázendített, és patakokban folyt Resz- ket szemébe, miközben evett. Semmi sem volt ez azokhoz a vi- harokhoz képest, amiket nevetve vészelt át Északföldön, de azért így is rátelepedett a hangulatára, amikor arra gondolt, hogy mégis, hol a fenében fogja álomra hajtani a fejét éjjel. Az esővíz alácsor- gott a mohalepte ereszekről és a törött csatornákból, sötétre festet- te a macskaköveket. Az emberek nyakukat behúzza káromkodtak. Reszket kijutott az épületek közötti szűkös területről, és egy kőke- rítéssel elzárt széles folyóparton találta magát. Egy pillanatra meg- állt, és azon gondolkodott, merre induljon tovább.

Nem látta, hol ér véget a város, a folyó fölött jobbra és balra is hidak sora ívelt át. A túlparton még magasabb épületek emelked- tek – az eső szürke függönye mögött álomszerűnek ható tornyok, kupolák és háztetők követték egymást. Errefelé is szakadt papírok lobogtak a szélben, a színes festéket csikokban mosta le róluk a víz a járda köveire. Reszket közelebből is megnézett egy sor szinte ember nagyságú betűt, hátha sikerül valami értelmet kihámoznia belőlük.

Újabb váll találta el, ami úgy ütközött a bordáinak, hogy felnyö- gött belé. Ezúttal vicsorogva pördült meg, úgy markolta a hús pál- cáját, mintha a kardja lenne. Aztán mély lélegzetet vett. Nem telt még el sok idő azóta, hogy futni hagyta a Véres Kilencest. Úgy em- lékezett arra a délelőtre, mintha tegnap történt volna; a óra az

ablak előtt, a késre a kezében, a csörömpölésre, ahogy leejtette a földre. Élni hagyta a férfit, aki megölte a bátyját, lemondott a bosszúról, hogy jobb ember válhasson belőle. Hogy távolabb kerülhessen a vértől. Egy eltévedt váll a tömegben egyáltalán nem volt méltó rá, hogy megénekeljék.

Megint mosolyt erőltetett az arcára, és továbbindult, fel a hídra. Egy olyan butaság, mint egy öklelő váll, napokig bosszanthatja az embert, ő pedig nem akarta megmérgezni az újrakezdést, mielőtt egyáltalán belefogott volna. Mindkét oldalon szobrok álltak, a távolba meredtek a víz fölött. Madárürüléktől csíkos fehér kőszörnyetegek. Emberek özönlöttek mellette, egyik folyó keresztezte a másikat. Mindenféle fajtájú és színű emberek. Olyan sok, hogy semminek érezte magát közöttük. Egy ilyen helyen néhány ütközés elkerülhetetlen.

Valami végigsimította a karját. Mielőtt végiggondolhatta volna, mit csinál, elkapta az idegen nyakát, hátrafelé hajlította a korláton át, húszlépésnyire a zubogó víz felett. Úgy szorította a torkát, mint ha egy csirkét akarna megfojtani.

– Nekem jössz, te állat? – vicsorította északi nyelven. – Kivágom a kibaszott szemedet!

Az apró férfi láthatólag halálra rémült. Talán egy fejjel is alacsonyabb volt Reszketnél, a súlya nem sokkal lehetett több, mint az övé fele. Miután első vad dührohama csillapodott, az északföldi rájött, hogy ez a szerencsétlen jóformán hozzá sem ért. Nem volt benne semmiféle rossz szándék. Hogyan lehetséges, hogy le tudta rázni magáról a komoly sérelmeket, de egy semmiség miatt elvesztette a fejét? Mindig is ő maga volt a saját legnagyobb ellensége.

– Ne haragudjon, barátom – szólt styriaiul, és komolyan is gondolta. Elengedte a férfit, és ügyetlenül leporolta gyűrött kabátját. – Őszintén sajnálom. Csak... hogy is mondják... tévedés volt. Bocsnát. Kéri... – Reszket azon kapta magát, hogy felajánlja a pálcát, rajta az utolsó foszlány zsíros hússal. Az idegen rámeredt. – Bocsnát...

A férfi megfordult, és felszívódott a tömegben. Egyszer riadtan hátrapillantott a válla fölött, mint aki épphogy csak túlélte egy őrült

támadását. Talán így is volt. Reszket a hídon állt, és az örvénylő barna vizet bámulta. A víz ugyanilyen volt Északföldön is, ezt el kellett ismernie.

Úgy tűnt, nehezebb munka lesz jobb emberré válni, mint gondolta.

A csonttolvaj

A mikor kinyitotta a szemét, csontokat látott. Hosszú és rövid, vékony és vastag, fehér, sárga és barna csontokat. A földtől a mennyezetig borították a málló falat. Több száz volt belőlük. Egy örült mozaikját alkották, ahogy különféle mintákban felszegezték őket. A nő lefelé fordította szúró, csipás szemét. A kormos kandallóban egyetlen lángnyelv reszketett. A párkányról három gondosan egymás tetejére rakott koponya vi-gyorgott rá üresen.

Tehát emberi csontok voltak. Monza bőrén jeges borzongás fu-tott végig.

Megpróbált felülni. A zsibbadt merevség olyan hirtelen lobbant fájdalomná, hogy majdnem elhányta magát. Az elsötétített szo-ba megindult vele. Valami keményen feküdt, szorosan lekötözve. Mintha sárral telt volna meg a feje; nem emlékezett rá, hogy ke-rült ide.

Oldalra fordította a fejét, egy asztalt pillantott meg, rajta pedig egy fémtálcát. Szerszámokat rendeztek el rajta gondosan. Voltak ott csipeszek, fogók, tűk, ollók. Egy kicsi, de nagyon komolynak tűnő fűrész. Legalább tucatnyi különböző formájú és méretű kés. A nő egyre kerekébb szeme végigjárt a fényesre pucolt pengéken – ívelt, egyenes, fogas élek villantak éhesen, könyörtelenül a tűz fényében. Talán egy sebész eszközei?

Vagy egy kínvallatóé?

– Benna? – Szellemszerű nyöszörgés volt csak a hangja. A nyel-ve, az ínye, a torka, az orrjáratai olyanok voltak, mint a megnyúzott

nyers hús. Újra mozdulni próbált, de alig tudta megemelni a fejét. Ez a kevés erőfeszítés is elég volt hozzá, hogy éles fájdalom hasítson a nyakán keresztül a vállába, és tompa lüktetés induljon el felfelé a lábán, ami aztán a bordáin keresztül a karjáig is eljutott. A fájdalom félelmet hozott magával, a félelem fájdalmat. Zihálva lélegzett, a levegő szagatatott sípolással áramlott sajjó orrlyukain.

Kipp-kopp.

Monza megmerevedett, a csend a fülét csiklandozta. Aztán kaparászás hallatszott, kulcs a zárban. A nő vadul vonaglani kezdett, a fájdalom az izmaiba tépett, belerobbant minden ízületébe. A vér dübörgött a szeme mögött, duzzadt nyelvét a fogai közé ékelte, hogy ne sikítson. Nyikorogva kinyílt, aztán becsapódott egy ajtó. Lépések koppantak a csupasz deszkán – alig hallhatóan, mégis mindegyiktől erősebben szorult el a torka. Árnyék nyújtózott végig a padlón – hatalmas, torz, rettenetes alak. A nő, amennyire csak tudta, oldalt fordította a szemét. Nem tehetett mást, mint hogy felkészült a legrosszabbra.

Egy ember jelent meg az ajtóban, és vonult el mellette egy magas szekrényhez. Átlagos magasságú, rövid szőke hajú férfi volt, csak a vállán cipelt vászonzsák miatt vetett torz árnyékot. Magában dudorászva kiürítette a tartalmát, mindent elhelyezett a megfelelő polcon, majd addig igazgatta a holmikat, amíg pontosan a szoba belseje felé nem néztek. Ha szörnyeteg volt, akkor afféle hétköznapi típus, aki odafigyelt a részletekre.

A férfi óvatosan behúzta maga mögött az ajtót, kétszer összehajtott a üres zsákot, fürgé mozdulattal lesimította, majd megfordult és mozdulatlanra merevedett. Sápadt, szikár arca volt. Mély ráncai ellenére nem tűnt öregnek. Éles járomcsontja felett szeme éhesen ült horzsolásokkal körülvett üregében.

Egy pillanatig egymásra meredtek, egyikük jobban megdöbbsent, mint a másik. Aztán a férfi színtelen ajka bágyadt mosolyra húzódott.

- Hát felébredt!
- Ki maga? – A riadt hang kaparta a nő kiszáradt torkát.
- A nevem nem fontos. – A férfi enyhe uniós akcentussal beszélt.
- Legyen elég annyi, hogy az orvoslás tudományával foglalkozom.

– Gyógyító?

– Többek között. Mint nyilván rájött, elsősorban a csontokért rajongok. Ezért örülök annyira, hogy maga... belepottyant az életembe. – Újra elmosolyodott, de olyan volt ez, mint a koponyák mosolya; a szemében nyoma sem látszott.

– Hogy... – Monzának birkóznia kellett a szavakkal, az álla me-rev volt, akár a rozsdás zsanérok. Olyan volt, mintha ürülékkel a szájában kellett volna beszélnie. Még az ízét is érezni vélte. – Hogy kerültem ide?

– Holttestekre van szükségem a munkámhoz, és néha lehet találni egyet-egyét ott, ahol magába botlottam. Élő emberre viszont soha nem bukkantam még. Azt hiszem, különösen szerencsés nőnek tekintheti magát. – Úgy tűnt, ezen elgondolkodik egy pillanatra. – Persze szerencsésebb lett volna, ha eleve le sem esik... de ha már igen...

– Hol van az öcsém? Hol van Benna?

– Benna?

A nőt egyetlen szempillantás alatt rohanták meg az emlékek. Az öccse összeszorított ujjai közül előbuggyanó vér. A hosszú penge, ami a szeme láttára mélyedt a mellkasába. A vörös foltokkal bemázolt arca.

Monza rekedten felkiáltott, dobálta magát. Gyilkos fájdalom nyilallt minden végtagjába, amitől csak még hevesebben vonaglott, reszketett, öklendezett kötelékei szorításában. Házigazdája viaszszerű, kifejezéstelen arccal figyelte a küzdelmét. A nő teste végül elernyed. Köpködött és nyöszörgött, ahogy a fájdalom egyre hevesebb lett, és óriási satuként tartotta fogva.

– A harag semmit sem old meg.

Monza válaszul csak hörögni tudott, a levegő szörcsögve áradt összeszorított fogai között.

– Úgy sejtem, komoly fájdalmai lehetnek. – A férfi kihúzta a szekrény egyik fiókját, és elővett egy megfeketedett, hosszú pipát. – Én a maga helyében a lehetőségekhez mérten igyekeznék hozzászokni. – Lehajolt, és egy fogóval kivett egy darab izzó szenet a tűzből. – Attól tartok, a fájdalom állandó társa lesz.

A kopott csutora a nőre mutatott. Éppen elég kenderszívót látott életében. Olyanok voltak, mint egy holttest, maguk is haszontalan kenderré satnyultak, nem érdekelte őket más, csak a pipájuk. A kender a könnyörületet jelentette. A gyengék menedékét. A gyávákét.

A férfi megint megvillantotta halott mosolyát.

– Ez segíteni fog.

Van annyi fájdalom, amitől bárki gyáva lesz.

A füst égette a tüdejét, sajtó bordái beleremegtek. Az ujjai hegyéig összerezzent minden egyes fojtó lélegzettől. Felnyögött, eltorzult az arca, és tovább küszködött, ha egyre erőtlenebbül is. Még egy köhintés, aztán ernyedten hevert. A fájdalom és a pánik elvesztette az élet. Lassan minden szétfolyt körülötte. Puha, kényelmes és meleg lett a világ. Valaki hosszan, mélyen felnyögött. Talán ő volt az. Érezte, ahogy egy könnycsepp végiggördül az arcán.

– Még? – A nő ezúttal bent tartotta a maró füstöt, aztán reszketeg felhőben fújta ki. A légzése fokozatosan lassult, fejében a nemrég még zubogó víz már csak finoman csordogált.

– Még? – A hang olyan volt, mint a sima partot nyaldosó hullámok. A homályba vesző csontok megvillantak a meleg fényben. A kandallóban a szivárvány minden színében izzó széndarabok értékes ékkövekre emlékeztettek. Alig érzett fájdalmat, az a kevés pedig már egyáltalán nem számított. Semmi sem számított. A szemre rebegett még egy darabig, aztán megadóan lecsukódott. Mozaikszerű minták táncoltak a szemhéja belső felén. Meleg, mézédés tengerben lebegett...

– Hát visszatért közénk? – A férfi arca beúszott a képbe, és a megadás fehér zászlajaként jelent meg előtte. – Bevallom, aggódtam. Nem számítottam rá, hogy magához tér, de ha már így alakult, kár lett volna, ha...

– Benna? – Monza feje még mindig nem tisztult ki. Felnyögött, próbálta megmozgatni az egyik bokáját; a fogcsikorgató fájdalom azonnal eszébe juttatta a valóságot, és reménytelen grimaszba torzult az arca.

– Fáj még? Talán visszahozhatom az életkedvét. – Összedörzsölte hosszú kezét. – Az összes varrást kiszedtem.

– Mennyit aludtam?

– Pár órát.

– És azelőtt?

– Valamivel több mint tizenkét hetet. – A nő bambán nézett vissza rá. – Végigaludta az őszt, és még a télből is egy kicsit. Nem-sokára itt az új év. Nagyszerű alkalom az újrakezdésre. Valóságos csoda, hogy magához tért. A sérülései... Nos, azt hiszem, elégedett lesz a munkámmal. Én legalábbis az vagyok.

Előhúzott egy zsíros párnát a priccs alól, és megtámasztotta vele a nő fejét. Semmivel sem kezelte óvatosabban, mint hentes a húst. Előrebillentette az állát, hogy végig tudjon nézni magán. Monzának nem maradt más választása, mint hogy így tegyen. A teste formátlan halom volt a durva, sötét bőr alatt. Három bőrvögög rögögítette a priccshez a mellkasánál, a csípőjénél és a bokájánál.

– Az övek a saját érdekében vannak ott. Nélkülük leesett volna a priccsről, amíg aludt. – A férfi elfojtotta hirtelen feltörő kuncogását. – Nem lenne jó, ha eltörné valamijét, igaz? Ha... ha! Nem lenne jó, ha eltörné valamijét!

Kicsatolta az öveket, és két ujjá közé fogta a pokrócot. Monza lenézett, most már nem akart mást, csak hogy mindent lásson végre.

A gyógyító úgy rántotta félre a takarót, mint a mutatványos, amikor felfedi nagy becsben tartott ereklyéjét.

Monza alig ismerte meg a saját testét. Anyaszült meztelen volt, csupa csont és bőr, akár egy koldus. Csontjaira feszülő fakó bőrén nagy fekete, barna, lila, sárga foltok éktelenkedtek. Tekintete ideoda ugrált elcsúfított tagjain, ahogy egyre tágabbra nyíló szemmel próbálta befogadni a látványt. Mindenhol sötét, dühös vörös csíkok húzódtak rajta, mellettük a rózsaszín húst a kihúzott varratok után maradt pöttyök borították. Négy ilyen csík követte egymással párhuzamosan a bordái ívét, de jutott belőlük a csípőjére, a lábszárára, a jobb karjára és a bal lábfejére is.

Monza reszketni kezdett. Ez a levágott tetem nem lehet az ő teste. A levegő sziszegve áramlott vacogó fogai között, foltos, összeaszott mellkasa ütemre mozdult.

– Uhh – nyögött fel. – Uhh...

– Ugye? Szép munka, mi? – A gyógyító a nő fölé hajolt, és ujjával végigkövette a létraszerű vörös nyomokat a mellkasán. – A bordák és a szegycsont alaposan összetörtek, mindenképpen fel kellett vágnom, hogy összerakjam őket, és a tüdejével is dolgozhassak. Így keztem a lehető legkevesebbet vágni, de láthatja, hogy a károsodás...

– Uhh...

– A bal csípővel különösen elégedett vagyok. – A Monza beesett hasától töppedt combja belsejéig húzódó fakó cikcakkra mutatott, amit mindkét oldalon piros pöttyök sora kísért. – Sajnos a combcsont itt gyakorlatilag összezsúszott. – Csettintett a nyelvvel, és ujjával összeszorított öklébe döfött. – Egy kevéskével rövidebb lett a lába, de úgy hozta a szerencse, hogy a másik sípcsontja szilánkjaira tört, és ki tudtam venni belőle egy darabot, amivel éppen ki is egyenlítettem a különbséget. – Összeráncolt homlokkal nyomta egymáshoz a nő két térdét, majd figyelte, ahogy tehetetlenül kifelé bicsaklanak. – Az egyik térde hangyányit magasabban van, mint a másik, és nem lesz olyan magas, mint volt, de tekintve, hogy...

– Uhh...

– Mindenesetre most már minden a helyén van. – Mosolyogva nyomogatta végig a nő összeaszott lábát a combja tövétől a göcsörtös bokájáig. Monza figyelte, ahogy a férfi gyömöszöli, mint szakács a tolla fosztott tyúkot, de alig érezte. – Minden a helyén, a csavarokat kivettem. Csoda, higgye el nekem. Ha a kételkedők az akadémiáról látnák, nem nevetnének. Ha a régi mesterem látná, még ő is...

– Uhh... – A nő lassan felemelte a jobb kezét. Vagy inkább a szárnalmas, reszketeg kézutatánatot, ami a karja végén lógott. A tenyere meghajlott, összetöppedt, oldalán csúf heg maradt, ahol Gobba drótja belevágott. Az ujjai görbék voltak, mint egy fa gyökerei, és

egymáshoz préselődtek, csak kisujja állt el különös szögben. A levegő sziszegett a fogai között, ahogy megpróbálta ökölbe szorítani a kezét. Az ujjai alig moccantak, a fájdalom mégis olyan erővel száguldott végig a karján, hogy a feltoluló epe a torkát égette.

– Ennyit tudtam kihozni belőle. Apró csontok, és súlyosan sérültek. A kisujj ízületei lényegesen rövidebbek lettek. – A házigazda határozottan csalódottnak tűnt. – Sokkoló, tudom. A nyomok elhalványulnak majd... valamelyest. De komolyan, tekintve, honnan zuhant le... Tessék.

Egyszerre a kenderpipa csutorája jelent meg Monza előtt, ő pedig mohón szívott bele. Úgy kapaszkodott bele a fogával, mintha az egyetlen reménye lenne. Az is volt.

A férfi letört egy apró darabot a vekni sarkából, akkorát, amekkorával madarakat szokás etetni. Monza figyelte, mit csinál, és keserű nyállal telt meg a szája. Éhség vagy hányinger, nem volt nagy különbség. Mereven átvette a falatot; olyan gyenge volt, hogy bal keze reszketett az erőfeszítéstől, ahogy az ajkához emelte és a fogai közé kényszerítette. Lenyelte.

Mintha üvegszilánk csúszott volna le a torkán.

– Lassan – mormogta a férfi. – Nagyon lassan. A zuhanása óta csak tej és cukros víz került a gyomrába.

A kenyér elakadt a torkán, és öklendezni kezdett. A hasizmai összerándultak a seb körül, amit Hűséges kése okozott.

– Tessék. – A férfi finoman, de határozottan Monza tarkójára tette a tenyerét, majd felemelte a fejét, és az ajkához illesztette egy vízzel teli üveg száját. A nő nyelt, aztán megint nyelt, végül házigazdája ujjai felé fordította a tekintetét. Különös érzés volt, ahogy oldalt a fejét érintették.

– Kénytelen voltam néhány darabot kivenni a koponyájából. Érmékkal helyettesítettem őket.

– Érmékkal?

– Jobb lenne, ha szabadon maradt volna az agya? Az arany nem rozsdásodik. Az arany nem rohad el. Persze drága kezelés volt, de ha meghalt volna, visszakaptam volna a befektetésemet, és mivel

megmaradt... úgy vagyok vele, hogy jó helyre került a pénz. Kicsit göcsörtösnek fogja találni a fejbőrét, de idővel visszánő a haja. Gyönyörű a haja. Fekete, mint az éjszaka.

A férfi visszafektette Monza fejét a priccse, és egy pillanatra elidőzött a keze. Puha volt az érintése, szinte dédelgetésnek hatott.

– Általában szűkszavú vagyok. Talán túl sok időt töltöttem egyedül. – Megvillantotta hullamosolyát. – De úgy találom, hogy maga... a legjobbat hozza ki belőlem. A gyerekeim anyja is ilyen. Maga tulajdonképpen rá emlékeztet.

Monza egy félmosollyal felelt, közben azonban mélységes undort érzett, amibe az újabban oly gyakran érzett izzasztó vágyakozás vegyült.

Nyelt egyet.

– Kaphatnék...

– Hát persze. – A férfi már nyújtotta is a pipát.

– Csukja össze!

– Nem lehet – vicsorította a nő. Három ujja éppen csak meghajlott, a kicsi továbbra is elállt, és olyan egyenes volt, mint talán még soha. Monzának eszébe jutott, milyen ügyes, biztos és gyors volt valaha a keze; tehetetlen dühe talán még a fájdalománál is erősebb volt. – Nem lehet becsukni őket.

– Hetek óta ott fekszik. Nem azért toldoztam össze, hogy kenderet szívjon, és ne csináljon semmit. Próbálja erősebben!

– Akkor segítsen, bassza meg!

– Hát jó. – A férfi keze kéréletlenül összezáródott Monzáé körül, görbe ujjait hangos ropogással kényszerítette ökölbe. A nő szeme kidülledt, a levegő olyan sebességgel áradt ki a tüdejéből, hogy még sikítani sem tudott.

– Kétlem, hogy felfogja, mennyit segítettem magán. – A gyógyító egyre nagyobb erővel szorította Monza ujjait. – Fájdalom nélkül senki nem juthat előre. Nem lehet jobb ember belőle. A szenvedés hajt bennünket a nagy dolgok felé. – A nő a jó kezével hasztalan tépte és kaparta házigazdája öklét. – A szeretet kellemes párna,

amin megpihenhetünk, de csak a gyűlölet tehet bennünket jobb emberré. – Ezzel elengedte Monzát, aki nyusztítva dőlt vissza a párnára, és figyelte, hogyan nyílnak szét fokozatosan félig reszkető ujjai, miközben lilán virítanak rajtuk a hegek.

Meg akarta ölni a férfit. Az arcába akart üvöltetni minden létező káromkodást. Csakhogy túlságosan nagy szüksége volt rá. Tartotta hát a száját, zokogott, zihált, a fogát csikorgatta, és a priccshez csapkodta a fejét.

– Most pedig zárja össze a kezét! – Monza a férfi arcába bámult, de az olyan üres volt, mint egy frissen ásott sír. – Most, vagy megint én teszem meg maga helyett.

A nő hörgött az erőfeszítéstől, karja a válláig lüktetett. A kezét fokozatosan ökölbe szorította, csak a kisujja állt el továbbra is.

– Nesze, faszfej! – Monza megrázta zsibbadt, rücskös, torz öklét a férfi orra alatt. – Nesze!

– Olyan nehéz volt? – A gyógyító felkínálta a pipát, a nő pedig kitépte a kezéből. – Nem kell megköszönnie.

– És meglátjuk, képes-e...

A nő felnyusztított, a lába összecsuklott alatta, és ha a férfi nem kapta volna el, el is esik.

– Még mindig? – A gyógyító összeráncolta a homlokát. – Mos-tanra tudnia kéne járni. A csontok összeforrtak. Természetes, hogy fáj, de... Talán egy szilánk maradt az egyik ízületben. Hol fáj?

– Mindenhol – vicsorította Monza.

– Bízom benne, hogy nem csak a macacssága miatt van. Nem szívesen nyitnám fel újra a sebeket a lábán fölöslegesen. – Egyik karjával a nő térde alá nyúlt, felkapta, és különösebb erőfeszítés nélkül visszafektetette a priccsre. – Egy időre el kell mennem.

Monza felé nyúlt.

– Gyorsan visszajön?

– Nagyon gyorsan.

A házigazda léptei távolodtak a folyosón, aztán a nő hallotta a bejárati ajtó csukódását. Kulcs fordult a zárban.

– Kibaszott kurafi! – Lecsúsztotta a lábát a priccsről. Ahogy a talpa a padlót érintette, elfintorodott. Összeszorított fogakkal egyenesedett fel, majd egy halk nyögéssel elengedte a priccset. A saját lábán állt.

Fájt, mint a rosseb. De jólesett.

Mély lélegzetet vett, összeszedte minden erejét, és bicegve elindult a szemközti fal felé. Fájdalom hasított a bokájába, a térdébe, a csípőjébe, a hátába és az egyensúly miatt kinyújtott karjába. Eljutott a szekrényig, a sarkába kapaszkodott, és kihúzta a fiókot. Meglátta odabent a pipát, mellette egy zöld befőttesüveg alján feketete csomókban hevert a kender. Hogy mennyire szüksége volt rá! Kiszáradt a szája, a tenyere izzadt a vágyakozástól. Belökte a fiókot, és visszacsoszogott a priccshez. A testét még mindig áthatotta a hideg fájdalom, de napról napra erősebb lett. Nemsokára készen fog állni. De még nem.

A türelem a siker anyja, írta Stolicus.

Át a szobán és vissza, összeszorított foggal vicsorítva. Át a szobán és vissza, inogva, grimaszolva. Át a szobán és vissza, nyöszörögve, billegve, köpködve. A priccnek dőlve megvárta, amíg megint levegőhöz jut.

Át a szobán és vissza.

A tükrön repedés futott végig, de Monza azt kívánta, bár sokkal jobban össze lenne törve.

Hajad, mint az éjjél függönye.

Leborotválták a bal oldalon, és var meg visszanoított borosta látzott a helyén. A maradék erőtlenül, kócosan, zsírosan lógott, mint a kiszáradt hínár.

Úgy ragyog a szemed, mint két felbecsülhetetlen értékű zafir.

Sárga volt, vérekes, a pillák csomókban tapadtak össze, körben a bőrt lilára és feketére festette a fájdalom.

Ajkad, mint a rózsaszírom.

Repedezett, száraz, a sarkában sárga és szürke bőrdarabok hámoltak. Beesett arcának viaszszerű fehér bőrén három barna heg húzódt.

Különösen gyönyörű vagy ma reggel, Monza.

Sápadt ráncok kötegvévé fonnyadt nyakának mindkét oldalán vörös csíkot hagyott Gobba drótja. Úgy nézett ki, mint akit éppen most vitt el a pestis. Alig festett jobban, mint a kandallópárkányon felstószolt koponyák.

A tükör mögül házigazdája mosolygott rá.

– Nem megmondtam? Jól néz ki.

Magad vagy a háború istennője!

– Úgy nézek ki, mint valami csodabogár egy kibaszott karneválon. – Monza elhúzta a száját, és a rút banya a tükörben visszanézett rá.

– Jobb, mint amikor megtaláltam. Meg kell tanulnia, hogyan nézze ezt az ügyet a szebbik oldaláról. – A férfi félredobta a tükröt, felállt, és belebújt a kabátjába. – Most el kell mennem, de mint mindig, most is visszajövök. Dolgoztassa csak a kezét, de őrizze meg az erejét. Később fel kell vágnom a lábát, hogy megnézzem, miért nem tud felállni.

A nő halvány mosolyt erőltetett az arcára.

– Igen. Értem.

– Jó. Akkor hamarosan találkozunk. – A férfi átvette a vállán a vászonzsákokat. Léptei végigcsikorogtak a folyosón, aztán a kulcs elfordult a zárban. Monza lassan elszámolt tízig. Felállt a priccsről, és elvett két tűt meg egy kést a tálcáról. A szekrényhez bicegett, feltépte a fiókot, a pipát az üveggel együtt a csipőjén lógó kölcsonkapott nadrág zsebébe süllyesztette. Végigbotorkált a folyosón, a padló nyikorgott csupasz talpa alatt. A hálószobába érve széles grimasszal halászta ki az öreg csizmát az ágy alól, majd hangos nyögések kíséretében felhúzta.

Az erőfeszítéstől, a fájdalomtól és a félelemtől zihálva lépett ki megint a folyosóra. A bejárati ajtónál letérdelt, vagyis inkább csikorgó ízületekkel, apránként leereszkedett, amíg égő térdei a deszkákat nem érintették. Hosszú idő telt el azóta, hogy utoljára feltört egy zárat. Amennyire eltorzult keze engedte, kotorászni kezdett a tüvel.

– Fordulj el, te rohadék! Fordulj el!

Szerencsére a zár nem bizonyult különösebben jónak. A reteszek megmozdultak, és barátságos kattanással fordultak el. A nő megragadta a kilincset, és felrántotta az ajtót.

Éjszaka volt, a komorabb fajtából. Hideg eső zuhogott a túlburjázott kertre, a dúsan növé gazokat halványan világította meg a hold fénye, a roskatag falakat átitatta a nedvesség. A düledező kerítésen túl csupaszfák nőttek, ágaik alatt sűrűbbnek tűnt a sötétség. Nem invalidusnak való éjszaka volt. Ahogy azonban az élénk szél az arcát csípte, és tiszta levegő töltötte meg a száját, szinte megint úgy érezte, hogy él. Jobb szabad emberként halálra fagyni, mint még egy percet csontok között tölteni. Kilépett az esőbe, és a lábát csapkodó csalánok között átsántikált a kerten. Elhagyta az ösvényt, befordult az esőtől csillogó fatörzsek közé. Nem nézett hátra.

Kétrét görnyedve tartott felfelé egy hosszú emelkedőn, jó kezevel a sáros földbe kapaszkodva vonszolta magát előre. Minden egyes bizonytalan lépésnél felnyögött, izmai kétségbeesetten tiltakoztak. Fekete eső csöpögött a fekete ágakról a földet ellepő avarra. Végigcsorgott a haján, ellepte az arcát, lopott ruhái alá folyt, és hozzátapasztotta fájó bőréhez.

– Még egy lépés.

El kellett távolodnia a priccstől, a késektől, a lötytyedt, fehér, üres arctól. Attól az arctól meg a másiktól a tükörben.

– Még egy lépés... még egy lépés... még egy lépés.

Fekete föld kúszott alatta, kezét a sárban, a gyökerek között húzta maga után. Mint amikor réges-régen az eke szarvát markoló apját követte, kövek után túrva a felforgatott földet.

Mibez is kezdenék nélküled?

A hideg erdőben térdelt Cosca mellett, várta az ellenséget. Orra megtelt a fák nyirkos, ropogós illatával, szíve hevesen vert a félelemtől és az izgalomtól.

Az ördög lakik benned.

Arra gondolt, amire kellett, ahhoz, hogy tovább tudjon menni. A száguldó emlékek megelőzték botladozó csizmáit.

Dobjátok le a teraszról, essünk már túl rajta.

Monza megtorpant, görnyedten állt, reszketeg párafelhőket fújt az átázott éjszakába. Fogalma sem volt, milyen messze jutott, merről indult, merre tart. Egyelőre nem is számított.

Egy nyálkás fatörzsnek vetette a hátát. Jó kezével a nadrágszíját kezdte feszegetni, miközben másik tenyere élével igyekezett segíteni. Úgy tűnt, a végtelenségig küszködött összeszorított fogakkal, mire valahogy kinyitotta azt a vackot. Legalább nem kellett lehúznia a nadrágját. Magától is lecsúszott csontos hátsójáról és összeszabdalt lábáról. A nő egy pillanatra elbizonytalanodott: nem tudta, hogy fog megint felöltözni.

Mindig a következő csatával törődj, írta Stolicus.

A nő megragadott egy esőtől csúszós alacsony ágat, és leguggolt. Jobb kezével átázott ingét tartotta, csupasz térde remegett.

– Gyerünk – vicsorította, ahogy igyekezett ellazítani görcsösen szoruló hólyagját. – Ha pisilned kell, hát pisilj. Csak pisilj. Csak...

Megkönnyebbülten horkant fel, ahogy vizelete az esővel együtt tocsogott a sárban, hogy aztán lecsorogjon a domboldalon. A jobb lába hevesebben égett, mint valaha, sorvadt izmai remegtek. Fintorogva igyekezett odébb húzni a kezét az ágon, hogy a másik lábára nehezedhessen. Aztán egyetlen gyomorforgató pillanat alatt megcsúszott és hanyatt vágódott, a levegő a tüdejébe szorult, a fejét megtöltötte a zuhanás szédítő emléke. A nyelvét elharapta, a feje a sáros földhöz koccant, aztán csúszott egy-két lépésnyit, mielőtt megállt egy rothadó levelekkel teli gödörben. Ott feküdt a kopogó esőben, nadrágjával a bokája körül, és sírt.

Nehéz pillanat volt, semmi kétség.

Úgy bömbölt, mint egy csecsemő. Tehetetlen volt, gyámoltalan, elkeseredett. Úgy érezte, fuldoklik, egész elgyötört teste rázkódott a zokogástól. Nem emlékezett rá, mikor sírt utoljára. Talán soha. Benna kettejük helyett is bőgött. Most tucatnyi, vagy talán még több sötét év fájdalma és félelme tört elő belőle. Elkámpicsorodva feküdt a sárban, és azzal gyötörte magát, hogy számba vette a veszteségeit.

Benna meghalt, és vele együtt meghalt minden jó. Ahogy megneveltették egymást. Ahogy együtt töltött életük alatt kiismerték egymás minden gondolatát. Benna volt az otthona, a családjá, az

egyetlen barátja – és most egyszerre minden odalett. Olyan könnyedén oltották ki az életét, mint egy gyertya lángját. Monza keze tönkrement. Mellkasához szorította a nyomorúságos roncsot. Gobba csizmája gondoskodott róla, hogy soha többé ne ránthasson kardot, ne írthasson a tollával vagy rázhasson határozottan kezét úgy, mint régen. A zuhanás Orso erkélyéről elintézte, hogy soha többé ne járthasson, futhasson, lovagolhasson úgy, mint régen. Tíz évbe telt, mire vérrel és verejtékkel felküzdötte magát a semmiből, és elfoglalta a helyét a világban, most pedig mindez semmivé lett. Minden, amiért harcolt, amiben reménykedett, amiről álmodott.

Vége.

Felrángatta rothadó levekkel teleragadt nadrágját, és nagy nehezen becsatolta az övét. Még egy darabig zokogott, aztán visszaszívta a taknyát, és a maradékot letörölte az orráról hideg kezével. Korábbi élete véget ért. A nő, aki valaha volt, nem létezett többé. Ami eltört, azt már nem lehet megjavítani.

Kár lett volna sírni miatta.

A sárban térdelt, és némán reszketett. Mindezek nem egyszerűen eltűntek az életéből; ellopták őket tőle. Az öccse nem egyszerűen meghalt; meggyilkolták. Lemészárolták, mint valami állatot. Ökölbe kényszerítette torz, reszkető ujjait.

– Megölöm őket!

Felidézte az arcukat, egyiket a másik után. Gobbaét, az árnyékban settenkedő kövér disznóét. Monza vágott egy grimaszt, ahogy maga előtt látta a testőr kezére taposó csizmáját, és újra érezte a csont roppanását. Mauthisét, a bankárét, ahogy jeges tekintetével Benna holttestét bámulta. Láthatólag kényelmetlenül érezte magát. Hűséges Carpiét. A férfiét, aki évről évre mellette masszírozott, mellette evett, mellette harcolt. *Őszintén sajnálom.* Látta, ahogy a férfi karja hátralendül, készen rá, hogy ledöfje; érezte az oldalát nyúzós sebet, nedves ingén keresztül nyomogatni kezdte, addig mélyesztette bele az ujját, amíg már örülten égetett.

– Megölöm őket!

Ganmark. Látta a férfi puha, fáradt arcát. Vágott egy grimaszt, amikor a kardja áthatolt Benna testén. *Erről ennyit.* Látta Ario

herceget, ahogy borospoharát lógatva a fotelben tespedt. Kése felvágta Benna nyakát, öccse ujjai között vér bugyogott. Monza kényszerítette magát, hogy tisztán lásson minden részletet, és visszaemlékezzen minden egyes elhangzott szóra. Látta Foscart is. *Ebben én nem veszek részt!* De ez mit sem számított.

– Mindet megölöm!

És végül Orso. Orso, akiért küzdött, harcolt, gyilkolt. Orso nagyherceg, Talins ura, akinek egy pletyka elég volt hozzá, hogy ellenük forduljon. Meggyilkolta az öccsét, őt pedig ott hagyta megnyomorítva. Attól félt, hogy az uralmára törnek. Monza olyan erővel szorította össze a fogait, hogy megfájdult az állkapcsa. Érezte Orso atyai kezét a vállán, és még jobban reszketett tőle. Látta a férfi mosolyát, hangja lüktető koponyájában visszhangzott.

Mibez is kezdenék nélküled?

Hét férfi.

Ajkát rágva talpra kászálódott, és megindult a sötét fák között. Az átázott hajából ömlő víz végigfolyt az arcán. A fájdalom belemart a lábába, az oldalába, a kezébe, a koponyájába, de az ajkába harapott, és kényszerítette magát, hogy továbbmenjen.

– Megölöm őket... Megölöm őket... Megölöm őket...

Aligha kellett kimondani. Befejezte a sírát.

A régi ösvényt szinte a felismerhetetlenségig benőtte a gaz. Ágak csapkodták Monza sajtó testét. Bogáncsok tapadtak égő lábához. Átfurakodott a gazos sövény egyik résén, és komoran pillantott a helyre, ahol született. Annak idején hiába álmodott róla, hogy úgy teremjen itt a gabona, mint ahogy most a galagonya és a csalán. A felső parcellában nem maradt más, csak kiszáradt cserjék. Az alsó parcellát túskebokor nőtte be. Az ócska ház maradványai szomorúan hunyorgtak felé, ő pedig szomorúan hunyorgott vissza rájuk.

Úgy festett, az évek alaposan elbántak mindkettejükkel.

A nő leguggolt, összeszorította a fogát, ahogy sorvadtt izmai megfeszültek elgyötört csontjai körül, hallgatta, ahogy a madarak káromva feleselnek a süllyedő napkoronggal, és nézte, ahogy a szél

a burjánzó füvet cibálja és a csalánba tép. Amikor meggyőződött róla, hogy a hely éppen olyan elhagyatott, mint amilyennek tűnik, óvatosan életre keltette megviselt lábait, és sántítva az épületek felé indult. A házból, ahol az apja meghalt, a düledező falakon kívül csak néhány korhadt gerenda maradt. Annyira kicsi volt; hihetetlennek tűnt, hogy valaha itt élt. És nemcsak ő, hanem az apja és Benna is. Elfordította a fejét, és a száraz porba köpött. Nem a keserédes emlékekért jött.

Hanem a bosszúért.

Az ásó ott volt, ahol két téllal azelőtt hagyta, az éle még mindig kilátszott a tető nélküli pajta sarkában lévő szemét alól. Harminc lépés a fák között. Ahogy az ásót maga után húzva a gazban botorkált, nehéz volt elképzelni, milyen könnyedén, nevetgélve tette meg ezt a távolságot valaha.

A néma erdőben minden lépésnél elfintorodott, a lenyugvó nap táncoló fénye szaggatott mintákat rajzolt előtte a lehullott levelekre.

Harminc lépés. Az ásóval levágta a tüskés ágakat, és végül sikerült félrerángatnia a korhadt fatörzset. Ásni kezdett. A feladat akkor sem lett volna egyszerű, ha mindkét keze és lába egészséges. Jelen állapotában fullasztó, izzasztó, fogcsikorgató gyötrellem volt. Monza azonban nem attól lett híres, hogy félmunkát végez. *Az ördög lakik benned*, mondta neki Cosca, és igaza volt. A maga kárán tanulta meg.

Már majdnem leszállt az éj, amikor az ásó éle végre tompán koppan a fán. Félrekaparta az utolsó göröngyöket is, és törött körmeivel kikotorta a vasgyűrűt a földből. Minden izma megfeszült, hörögött az erőfeszítéstől, lopott ruhái hidegen tapadtak sebes bőrére. A csapóajtó fémes csikorgással nyílt ki, és hívogató, fekete lyuk tárult fel alatta; létra vezetett alá a sötétbe.

Monza csigalassúsággal ereszkedett le, nem állt szándékában újra a csontjait törni. A sötétben tapogatózva nagy nehezen megtalálta a polcot, majd rossz viccnek is beillő kezével addig birkózott a kovakövel, amíg sikerült meggyújtania a lámpát. A boltíves pincét betöltő gyenge fény megvilágította Benna tartalékait. Éppen ott voltak, ahol hagyták őket.

Benna mindig szeretett előre tervezni.

Egy sor rozsdás kampóról kulcsok lógtak alá. Styria különböző pontjain álló üres épületek kulcsai. Búvóhelyek kulcsai. A bal oldali falnál lévő állványt ellepték a különböző, hosszú és rövid pengékkel ellátott vágófegyverek. A nő kinyitotta a mellette álló ládát. Gondosan összehajtogatott, soha nem viselt ruhák. Abban sem volt biztos, hogy egyáltalán fel tudná őket húzni eltorzult testére. Megérintette Benna egyik ingét, visszaemlékezett rá, ahogy kiválasztotta hozzá a selymet. Hirtelen saját jobb kezét pillantotta meg a lámpafényben. Gyorsan felkapott egy pár kesztyűt. Az egyiket eldobta, a másikba belegyömösölte megcsonkított végtagját. Grimaszolva mozgatta az ujjait; a kicsi még mindig makacsul elállt a többitől.

A pince végében faládákat halmoztak egymásra, összesen húszat. A nő odabicegett a legközelebbihez, és félretolta a fedelét. Hermon aranya ragyogott előtte. Érmék tömkelege. Egy kisebb vagon volt csak ebben a ládában. Ujjával óvatosan megérintette a koponyája oldalát, és kitapogatta a dudorokat a bőre alatt. Arany. Annyi minden másra is alkalmas azon kívül, hogy összetartja az ember koponyáját.

Beletúrt a ládába, és hagyta, hogy az érmék kifolyjanak az ujjai között. Úgy, ahogy muszáj megtennie az embernek, ha egyedül találja magát egy láda pénzzel. Ezek lesznek a fegyverei. Ezek és...

Kesztyűs kezét végighúzta az állványon sorakozó pengéken, aztán megtorpant, és visszalépett egyet. Egy hétköznapi, szürke pengéjű hosszú kardnál állapotodott meg. Nem díszítették mindenféle cikornyák, a nő mégis úgy érezte, hogy valami félelmetes szépség árad belőle. Egy tökéletes célszerűség jegyében megalkotott tárgy szépsége. A kard egy kalvéz volt, Styria legjobb fegyverkovácsának alkotása. Bennának adta ajándékba; nem mintha az öccse valaha is meg tudott volna különböztetni egy jó pengét egy répától. Egy hétfig maga hordta a fegyvert, aztán lecsérélte egy hülye, aranyozott kosárral díszített, túlárazott fémhulladékra.

Arra, amit ki akart vonni, amikor megölték.

A nő a hűvös markolat köré fonta az ujjait. Különös érzés volt a bal kezében tartani a kardot, ahogy kicsúsztatott egy arasznyi acélt a hüvelyéből. A fegyver éhesen villant a lámpafényben. A jó acél

hajlik, de sosem törik. A jó acél mindig éles, és mindig készen áll. A jó acél nem tudja, mi az a fájdalom, mi az a szánalom, és főleg nem tudja, mi az a büntudat. Monza elmosolyodott. Hónapok óta először. Először azóta, hogy Gobba drótja sziszegve megfeszült a nyaka körül.

Bosszúra fel hát!